

прозорих льодяних бджілок. Цей звук був схожий на сміх Зими, але вона стояла зовсім поруч з Зайчиком, і він бачив, що Зима не сміється – вона дуже серйозна.

— Що це? — тихо запитав Зайчик, коли дзвін повторився і наблизився.

— Ти чуєш голоси маленьких ангелів, — прошепотіла Зима. — Їх можна почути лише в таку ніч. Вони летять над нами і радіють, що прийшло свято.

„І все ж Зима не даремно є на світі“, — подумав Зайчик, і від цієї думки йому стало тепліше.

Минав день за днем. І ось нарешті Зима прийшла попрощатися з усіма звірами. Вона сказала, що йде далі на Північ, аж до самого полюсу. Але прийде час, і вона повернеться.

— А хто ж буде після тебе? — сумно запитав Зайчик, не знаючи, чого йому ще очікувати.

— Слідом за мною прийде Весна.

— Правда? Це чудово! — зрадів Зайчик. — Весну я знаю! Вона принесе мені свіжу зелену травичку!

— От і добре, що ти радієш її приходу, любий мій маленький Зайчику, — сказала Зима.

— Втім, ти не такий вже й маленький. Ти прожив цілий рік. Віддай мені свою білу шубку. Наступного разу я пошию тобі нову – ця вже буде для тебе мала. До побачення!

— До побачення, до побачення, — радісно кивнув Зайчик і поскакав назустріч Весні.

І знову Весна!

— Здрастуй, — сказала Весна. — Як ти виріс! Ось тобі новенька сіра шубка, тобі в ній буде зручніше, ніж у зимовій одежі.

— Спасибі, Весно, — подякував Зайчик. — А скажи, ти принесла мені свіжу зелену травичку?

— Звичайно, їж скільки заманеться!

— Як добре, — зрадів Зайчик. — Як добре, що знову Весна!

За Весною знову прийшло Літо, і Зайчик радісно зустрів його і прийняв його дарунки. Потім прийшла Осінь — Зайчик зрадів і їй. А коли настала Зима, Зайчик сміливо поскакав їй назустріч:

— Здрастуй, Зимо! Добре, що ми знову зустрілися. Ти принесла мені нову білу шубку?

— Звичайно, мій Зайчику, — сказала Зима і лагідно щипнула його за вушко.

— А я ще почую голоси маленьких ангелів? — поцікавився Зайчик

— Авжеж, почуєш.

— І так буде щороку?

— Так, Зайчику, все буде повторюватися щороку...

Олена Крижановська

Передплатний індекс 89454

Головний редактор:

Дарія Біда, тел.: (032) 236-71-23,
e-mail: dabida@mis.lviv.ua

Заступник головного редактора:

Світлана Вольська,
e-mail: svitlana300@gmail.com

Дизайн і верстка Марина Шутурма

Підписано до друку 02.07.13,
формат 60x84/8.

Друк офсетний. Наклад 12 000 прим.

Адреса редакції: 79038, м. Львів,
а/с 9838. Надруковано в друкарні

ТОВ "Видавничий дім „УКРПОЛ“.

Юний натураліст

(твое ім'я та прізвище)

№20/2013
ВЕРЕСЕНЬ

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ТЕМАТИЧНА ПРИРОДНИЧА ГАЗЕТА ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ

Уважно розглянь картину. Уяви, що ти знаходишся на природі. Опиши свої відчуття.

КАЗКА ПРО ЗАЙЧИКА І ПОРИ РОКУ

ЗИМА

Їжачок пішов спати до весни. Зайчик теж хотів впасти у сплячку, але він не вмів довго спати, та й теплої барлоги у нього не було. І навіть запасів на зиму, як працюючі мишки, білки і бурундуки, Зайчик робити не вмів. Він зовсім не хотів зустрітися з Зимой, але вона прийшла раптово і застала Зайчика зненацька.

ЗИМА взяла Зайчика на руки і притиснула до своєї колючої сніжної мантиї, розшитої сніжинками-алмазами.

— Пусти мене! Пусти мене! — пручався Зайчик. — Ти страшна, ти холодна, я не люблю тебе!

Зима засміялася, і від її сміху лісом прокотився кристалекий дзвін, наче задзвеніли мільйони крижаних тонесеньких бурульок.

— А я тебе дуже люблю, маленький Зайчику. Я приготувала тобі подарунок — чудесну нову шубку, білу, наче мій сніг, і дуже теплу. Приміряй її.

І вона простягнула Зайчикові таку гарненьку білу шубку, про яку він навіть не мріяв. В ній Зайчикові відразу стало тепліше, і він з цікавістю розглядав незнайомку. Зима знову взяла його на руки і понесла показувати свої володіння. Вони були не менш багаті, ніж у інших пір року. Зайчик відразу виявив нові радощі: велике озеро в лісі стало тверде і гладеньке, перетворилося на каток. Три білочки-подружки вже беркицькалися на льоду і весело вищали від задоволення. Вони розганялися, а потім ковзали по льоду на своїх пишних хвостах, наче на санчатах. Їхні хвости намокли і замерзли, тому Зайчик не шкодував, що

не має такої розкішної прикраси. Гордо розпушивши свій куций хвостик, він стрибнув на лід і поїхав на своїх міцних лапах, наче на гірських лижах. Так вони веселилися аж до вечора, і їм зовсім не було холодно.

Помалу Зайчик звик до Зимі. Він дуже дивувався, чому замість дощу з неба летять пухнасті білі бджілки, які пекуче жалять холодом, якщо впадуть на ніс, а потім перетворюються на звичайну краплину води. Чому калюжі і озера стали твердими і такими слизькими? Чому вітер такий злий і холодний? Він приносить цілий рій снігових ос, виє, як голодний вовк, і намагається зірвати нову теплу шубку зайчика!

Ліс принишк. У нових білих одягах він здавався Зайчикові чужим і, головне, майже нічого було їсти. Зайчик думав, що рослини померли, не витримавши холоду, але Зима пояснила, що вони сплять. Врешті Зайчик навчився добувати їжу і в зимовому лісі. Білки-подружки ділилися з ним запасами, зібраними восени. Білки завжди роблять більші запаси, ніж можуть з'їсти. Птахи ласували ягодами горобини і шишками з верхівок дерев, куди Зайчик ніяк не міг дістатися. Але птахи часто випускали свою здобич, і вона перепадала тим, хто терпляче чекав внизу. Зайчик об'їдав гілки кущів і навіть кору молодих дерев. У новенькій білій шубці він був непомітний на фоні білого снігу і тому не дуже боявся голодних вовків і лисиць.

Декілька днів поспіль падав сніг, і маленький Зайчик майже не виходив зі своєї схованки — неглибокої нірки, яку він викопав під кущем. Та ось настала особлива ніч, коли люди в своїх домівках святкують Різдво. Усі лісові звірі також вийшли зі своїх схованок. Вони знову зібралися на великій галявині посеред лісу.

В дивовижно ясному небі палали величезні, схожі на сніжинки, зорі. Нечутно падав лапатий сніг. Ніхто не міг зрозуміти, як він може падати з такого ясного неба, але всі мовчки захоплено спостерігали за ним. Сніг на гілках і кучугурах виблискував різнокольоровими іскрами. Раптом Зайчик почув тихий дзвін, наче летіла згряя

